Oss. 52.

OSSIANI DARTHULA

GRÆCE REDDITA.

ACCEDUNT

MISCELLANEA.

——— ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μᾶσα καὶ ἡμῖν, ἡ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν.

EURIP. MED.

LONDINI:
EXCUDIT S. HAMILTON.

1801.

NATIONAL LIBRARY OF SCOTLAND
D
4 AP
1941

LECTORI S.

Ossiani Darthulam, lector benigne, quinque annis antè Græcè redditam, nuper recensitam, tibi profero. Longas Nathi et Darthulæ narrationes, atque Ossiani cantilenam, ne modum libellus excederet, prætermisi; nec verbum verbo reddere curavi; satis, puto, cæterorum fidus interpres. Enimvero si in opere arduo incurias, quas parum caverim, deprehendes, voluntate prolixiori ignoscas; cùm mihi, gravioribus demum studiis impedito, Græcas, prout vellem, literas excolendi negatur opportunitas. Fateor equidem istorum me, qui poëmata, quæcunque in veteres linguas ex recentioribus reddita fuerint,

odiis acerrimè insecuti sunt, minimè morari reprehensionem; illiberalem scilicet, neque viro docto, aut humanioribus literis imbuto, dignam planè sententiam! Ea sanè in musis colendis respicienda sunt, quæ ad delectationem animi atque subtilem pertinent voluptatem. Neque ultima nostrati linguæ inter recentiores laus adhibeatur; sed in Graiâ poësi major est et sonantior versuum incessus, pedum exquisita varietas, et cum facilitate numerorum consociata suavitas. Quòd si poëtam eximium, Britanniæ incolam, et ferè aboriginem, simplicitate animi, dictionis ubertate egregium, atque in veris humanæ mentis affectibus carmine depingendis Shacspearo tantùm aut Homero secundum, a Macphersono pedestri quâdam poëseos specie obvolutum illustraverim; si pulcherrimas Darthulæ veneres cum Homeri ipsius poëmatibus conferendi propiorem dederim facultatem; non me inutilem sanè impendisse laborem existimavero. Simillima adeò in Ossiani atque Homeri tem-

poribus morum sociorum species fuit et consuetudo; simillimas in utriusque carminibus διατυπώσεις inveniemus, simillimas cogitationes; easque Graiæ poësi quàm Anglicæ aptiores. Hoc igitur me in primis impulit, ut suavissimum poëma novâ veste donarem: quòd si licentior in quibusdam exprimendis visus fuero, dicam me magni saltem atque laudati viri, Denhami scilicet, respexisse * sententiam; et contendisse, quâ poteram, diligentiâ, ut salvas germani poëmatis illecebras conservarem.

Miscellanea quædam ad calcem hujusce operis accedunt, quæ e scriniis ejeci, rus urbe, musarum veterum societatem severioribus studiis permutans;

——————————ἐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, ἐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοῖ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

* "That master's hand, which to the life can trace
The airs, the lines, the features of the face,
May with a free and bolder stroke express
A varied posture, or a flatt'ring dress."
Denham, to Sir R. Fanshaw, on his Translation of Pastor Fido.

Rhenum, poëma brevibus gravissimi morbi intervallis conscriptum, neque meo sanè judicio limatum satis aut perpolitum, cùm laude Academicâ signatum fuerit, mutare et refingere sum veritus; neque omnino nunc protulissem, nisi in libro quodam alieno, erroribus typographicis commaculatum, nuper prodiisset.

GULIELMUS HERBERT.

A.D. 1801.

ΔΑΡΘΟΥΛΗ.

ΔΑΡΘΟΥΛΗ.

Οὐρανίη βασίλεια, μεγίστη, πότνα Σελήνη,
Εὔκηλον καὶ ἠδὺ τεὸν φάος ἔστι· σὲ δ' ἄστρα
Κυανέης τιμῶσι κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπηδοί,
Καὶ φάεϊ χρυσέῳ νεφελῶν λάμποντα καρηνά.
Πότνια, τίς ἴκελός σοι ἐν ἠρανῷ ἀστερόεντι;
Ἀλλὰ τίη φεύγεις, καὶ ἐνὶ νεφέεσσι καλύπτεις
Αὐγὴν δακρυόεσσαν ἀμειδήτοιο πρόσωπα,
Ὡς ἐγὼ, ἀχνυμένη; ἦ σοι ὀνήκεσιν ἑταῖροι,
Ἠὲ κασίγνηται κατ' Ὀλύμπια χρυσέον ἕδας,
Ὡς κακὴ Ὀσσιάνοιο φίλης περὶ μοῖρ' ἐκάλυψεν;
Ἔσσεται ὥρη, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ σὸν φάος ἱρὸν,
Οὐρανίων λεῖπον θείαν ὁδόν· ἐκ δὲ πεσόντος,
Τείρεα γηθήσει, τὰ κρύψεν σόν ποτε φέγγος.
Καλλίστη νῦν ἐσσὶ, καὶ ἀγλαΐῃσι προλάμπεις·

Ἔξιθι, ἔξιθι, πότνα· φάος περὶ καλὸν ἄλλε·
Ὡς σκόπελοι στίλβουσι, καὶ ὑγρῆς νῶτα θαλάσσης.
Νᾶϊος ἐπ' ὠκεανὸν φεύγει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ἄλθος τ', Ἀρδανός τε, κασιγνήτη συνοπηδοί,
Οὐνοθίδαι, ἀλέοντες ἀγήνορα Καρβαρῆα.
Ἄγχι δὲ παρθενικῆς ἀπαλώτατον ἵστατο εἶδος,
Δαρθάλη καλλιπλόκαμος, εἰκυῖα θεαίνῃ·
Νὺξ δ' ἀμφεσκίασεν χάριτας μαλακοῖο προσώπου,
Ἡ δὲ κόμῃ μορμύρει ἐν ὠκεανίτισιν αὔραις
Ἀμφ' ὤμοις παίζουσα· θέει δ' ὑπὲρ εὐρέα πόντον
Οὐνοθίδεω δι' ἔρωτα φυγὼν ἐς δάσκιον Ἤθην.
Τὸς δ' ἄνεμοι ἀπατῶσι, καὶ ἐκ ἐς δάσκιον Ἤθην
Ἔρχονται· θοὸς ξενίων διαδέρκεται αὐγὴ
Ἐκ θαλάμων· δέχεται δ' ἐχθρῆς νέα κόλπος Ἐρῖνος.
Πῆ ποτ' ἄρ' ἦσθε, Νότοι, ὅτ' ἐμοὶ ψεύδοντο ἑταῖροι;
Ἦ ῥά πε ἐν πεδίοις πλεραὶ ποικίλα δινεύοντες
Ἧκα περὶ σκολύμων συνεπαίζετε λεπτὸν ἴθλον;
Ἀλλὰ γὰρ ὠφέλετ' ἐν Νάθῃ ὀδόνησι πεσόντες
Νῆα φέρειν Ἤθηνδε κατ' ὠκεανὸν κελαδεννόν.
Οὐνοθίδην δ' ἄνεμοι ἔψευσαν, νηύς τε μέλαινα

Τύρην εἰς ἐχθρὴν ῥιπῇ βορέαο φορεῖται.
Καί ποτε Δαρθέλη λιγυρὴν ἀνενείκατο φωνήν.
Ἀρά γέ μοί πω σὺς Θαλάμοις καὶ δῶμα γέροντος
Οὐνόθω εἰσλεύσσεις; τί δὲ μυρεαι, φίλτατε Νᾶθε;
Δαρθέλη φάος ἐσσὶ καὶ εἰν αἴδαο δόμοισι.
Ἦ ῥ' ἄπιμεν δύστηνοι ἄπωθεν δασκίε Ἠθης;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπεν Νᾶθος ἀμυμών.
Τῆλ' ἄπιμεν, Κολλὴ· φίλη, ἀπὸ πατρίδος αἴας·
Οὐ γὰρ ἐμὲς λεύσσω Θαλάμους, καὶ δῶμα γέροντος
Οὐνόθω· ἀλλ' ἐχθρὴ τέταται Καρβαρέος ὄχθη
Χλωρῇ ἐν Οὐλλῖνι· πνοιῶν δ' ἐπίκειται ἀναγκή.
Ἄλθος δ', Ἀρδανός τε, κατ' ἴονα σκοπέεσθε,
Μὴ λάθῃ ἐρχόμενος, καὶ ἀπαύρῃ νόστιμον ἦμαρ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τύρης παρὰ πύργας τῆλε φαεινὰς
Εἶμι σκεπτόμενος· σὺ δέ μοι, Κολλὴ φιλίστη,
Ἧσο παρ' αἰγιαλὸν κέαρ ἡσυχός· ἀμφί σε Νάθη
Δεξία ἐκτέταται, ἱκελὴ φλογόεντι κεραυνῷ.
Οἱ δ' ἔξαν· ἡ δὲ παρ' αἰγιαλὸν στονόεντα Θαλάσσης
Οἰόθι δακρυχέουσα καθέζετο· πάντοσε δ' ὄσσοις
Ἀμπεδίον πάπτηνε δυσαλγὴς, εἴ πω ἀκάθοι

Νάθε νισσομένε· ἐπὶ δ' αἰνὴ βρίθεθ' ὁμίχλη.
Ἡ δὲ μάλ' ἀχνυμένη ὀλοφύρατο, φώνησέν τε.
Ἦ μέλλεις, τριπόθητος, ἀνέλθειν ; ἦ δ' ἐρεβεννὴ
Βρίθετο νὺξ ἐρίθπον ἐπ' ἦρα· πανπόθι δ' αὖρη
Ἀμφ' ἐμὲ λευγαλέη πνείει· δείδοικα δὲ θυμῷ,
Μή σ' ἐχθροὶ στυγερῶῖσι κακῶς βελέεσσι δαμῶσιν.
Ὣς φατ' ὀδυρομένη· ἀνὰ δ' ἤλυθε Νᾶθος ἀμυμών,
Κῆρ ἀχέων· δεινόν ῥα πέρας παρὰ τείχεα Τύρης
Ψυχὴ οἱ ἄντησε Κυχυλλίνοιο ἄνακτος.
Ἄστρων ἠερίη λάμψεν διὰ σώματος αὐγή·
Ὅσσε δέ οἱ θανατῷ λυγρὸν φλέγε, χειρί τ' ὀλοιῇ
Πάλλε δουρὸς σκίσεν, καί οἱ σήμαινεν ὄλεθρον.
Ἐνθ' ὅγ' ἐλυπήθη, ὡς ἠελίοιο πρόσωπον
Ἠματι εἰαρίνῳ, ὡς ὄμβρις κρύπτεται αὐγή.
Τὸν δ' ἄρα Δαρθάλη ἀγανοῖς ἐπέεσσι προσηύδα.
Νᾶθε, τίη μύρεαι ; καὶ γὰρ Κολληΐδι μᾶνον
Ἐσσὶ φάος· σιγὴ τέταται διὰ δῶμα Σελάμνης
Ὀκρυόεσσ'· εὕδει δὲ πάτηρ, εὕδουσιν ἑταῖροι,
Οὐλλῖνος κραπερῷ δεδμημένοι ἀμφὶ Κρομάχῳ
Ἐν πεδίοις· αὐτὸς εἶδον κονίῃσι πεσόντας,

Ἔντεά τε βροτόεντα χάμαι θνήσκοντος ἀδέλφεϑ.
Ἀλλά τοτ' ἐν πολέμοιο μόθῳ χέρας Οἰνοπίδαο
Καρϐαρεὺς ἔδδεισε· τεὴν δ' ἀ μίμνεν ἐρωὴν
Ἐς πόλεμον σπέρχοντος· ὁ δ' ἔκφυγεν, ὥσπερ ἴνειρος
Χρυσέοις ἠελίϑ βεϐλημένος ἀκτίνεσσι.
Τὴν δ' ἀπαμειϐόμενος προσέειπεν ἀρήϊος ἥρως.
Ἐς πόλεμον, Κολλητ φίλη, νεότητι τερείνη
Ἥϊα, καὶ μαλακή μοι χεὶρ ἐϐαρύνετο δορί·
Ἔκλαμψεν δ' ἀρετὴ ψυχῆς, ὡς ἔρσιν αὐγαὶ
Ἠελίϑ στίλϐϑσι, κυλινδομένης περ ἀέλλης.
Νῦν δὴ μοῖρά μ' ἐπίσπεν, ἄτιμος, τηλόϑι πάτρας·
Οὐ μὲν ἐμῆς ψυχῆς νῦν μοι γλυκὺς ἵμερος ἦλϑεν,
Οὐδὲ κασιγνήτων, οἳ ἐν κονίῃσι πεσόντα
Ὀλλύμενοι δι' ἐμεῖ· δείδοικα δ' ἄρ' ἔνεκά σειο,
Μὴ κεινός σ' ἐχθραῖσι, φίλη, χείρεσσι βιήσῃ
Ἄγριος ὢν καὶ ἄνοικτος· ἐγὼ δ' ἐκ ἔσσομαι, ὅς σε
Ῥύσομ' ὀδυρομένην, καὶ δυστυχὲς ἦμαρ ἀπώσω.
Ὡς ὄφελόν σ' ἄνεμοι ἀπὸ Σέλμης δασκίϑ ἀκτῆς,
Ὄσκαρε, προσπελάσαι· τοτέ κεν τρέσσειαν Ἐρινύς
Αὐτόϑ' ἐνὶ μεγάροις· καὶ γὰρ Καρϐαρέα φάσκες

Τίσεσθαι μέγ' ἄποινον ἀπολλυμένοιο Κρομάχβ.
Ἀλλὰ τί, θυμὲ, βαρύνῃ; ἐν ἀνδροφόνῳ τάχα χάρμῃ
Λῦθι κρατήσεσι στιβαραὶ χέρες Οὐνοθιδάων.
Ὣς φάτο· Δαρθέλη δὲ μεγαυχῆ φράζετο μυθὸν
Εὐχομένη· ἀπαλὸς δ' ἐν στήθεσιν ἄλλετο θυμός.
Ἦ ῥα κρατήσεσιν· μέλεον δ' ἐκ ἔσσεται εὖχος·
Ἦ ῥα κρατήσεσιν. Δότε μοι μελαναυγέα τεύχη
Ἐκ νηός· πολέμου δὲ μόθον γοργῶπος ἔσειμι
Παρθένος· Ὦ Κόλλεω ψυχὴ, ὦ φίλτατ' ἀδέλφων
Τρέθιλλε, σκιερῶν διαδέρκεσθ' ἐκ νεφελῶν μοι·
Οὔποτε δ' ὀκλάσσω βιοωμένη· ἤποτέ μ' ἄξει
Εὔνιν Καρβαρεὺς, ὅς μοι δόμον ἠίστωσεν.
Ὣς ἔφατ'· εὐχομένης δὲ βράχεια κατέλλαβε Νᾶθον
Ἀγλαΐα· μαλακῆς δὲ κόρας εἴσβλεψε πρόσωπον,
Τερπόμενος κραδίαν· ἐπεθώϋξεν δ' εὐς Ἄλθος.
Ἦ ῥα πέλας μάλ' ἴασιν ἀολλέες· αὐτὸς ἀκουσα
Σαλπίγγων κλαγγῆς, καὶ εἶδον σήματ' Ἐρῖνος
Παμμέλανα· νικᾷ δὲ βοὴ Καρβαρέος αἰνὴ
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ὥστε Κρομολῆς ῥέον ὕδωρ.
Καὶ γὰρ ἀπ' αἰγιαλᾶ πρυσκέψατο νῆα μέλαιναν

Προπὸ ὑπαὶ δείλην, ἠδ' ἐν πεδίῳ Ληναίῳ
Ἧστο σὺν ὁπλίτῃσι, καὶ ἔγχεα μυρία κινεῖ.
Ἦ κακὰ σημαίνων· τὸν δ' αὖθις ἀμείξετο Νᾶθος
Λευγαλέον γελάσας· ὠδεῖ δέ οἱ ἄλκιμον ἦτορ.
Μυρία δὴ κινοῖτο· τί μοι μέλει; ἐλθέτω αὐτὸς,
Ἐλθέτω ὁπλισθεὶς ἀναριθμήτοις σὺν ἑταίροις·
Οὔποτέ τίς γ' ἐρέει, ὡς Οὐνόθᾳ ἀλκιμόεντος
Τίῆες τρομέεσσιν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμινῇ.
Πόντε, τί μαργαίνεις, καὶ ἀολλέα κύματ' ἐγείρεις
Ῥηκτὸν ἐπ' αἰγιαλόν; τί δὲ μαίνεσθ' αἰνὸν, ἀήται,
Βένθεα πορφύροντ' ἄλαις κύπλοντες ἀέλλαις;
Οὐ γὰρ ὀΐετε Νᾶθον ὑπὸ σφετερῶν μανιάων
Δέσμιον αὖθι μένειν, καὶ Ἐρίνων κύρμα ἄνακτι·
Αὐτὸν ἐὴ ψυχὴ ἴσχει, καὶ θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἀδεεῖς θωρησσόμεθ' αἴθοπι χάλκῳ,
Ἄλθε φίλ'· ἐγχείην δὲ σύ μοι φέρε, τήν ποθ' ἕπηλε
Σῆμος ἀρηΐφιλος· κεῖται δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ.
Ὣς ἔφαί· ἠδ' ἀπίθησε βίη Θεοεικέλε Ἄλθε.
Ἔνθα μὲν ὡπλίσθη ἐν χάλκῳ παμφανόωντι
Ἡρὼς Οὐνοβίδης· ἐρατὸν δ' ἐν τεύχεσι βαίνων

Λαμπετόα· δεινὴν δ' ἄρ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέεν αἴγλην,
Καρβαρῆα μένων ἀμοτόν· πέλας ἕζετ' ἄναυδος
Δαρθέλη· ἐπὶ δ' ἠγεμονῆι ἔχεν ἄτρεμας ὄμμα,
Σιγηλή· γοεροῖσι δ' ὑπὸ στήθεσσ' ἐπίεζεν
Ἡμίπνευ στοναχὴν, καὶ δάκρυσι τέγγε παρείας.
Ἄλθον δὴ Νᾶθος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Σπεῦδε, κασίγνητε· γλαφυροῖς σπέεσσι τάχιστα
Τήνδε κατάκρυψόν μοι παρθένον ἱμερόεσσαν·
Εἴθε γὰρ ἐν χαλκέοισιν ἐῆι ἀλκῆφι πεποιθὼς
Καρβαρεὺς τεύχεσσι μόλοι· ἡμῖν δὲ μελήσει
Ἀντίθιον μάρνασθαι ἐν αἰνῆ δηϊότητι.
Ἦν δὲ σὺ, Δαρθέλη, Θανάτου τέλος ἐξαλεείνης,
Ἄλθῳ σὺν βριαρῷ ὑπὲρ εὐρέα νῶτα Θαλάσσης
Φεῦγε παρ' εὐξείνης Ἤθης πολυδειράδος ὄχθας,
Μηδέ τί μευ κήδεσθε καὶ ἐν κονίηισι πεσόντος.
Ἄλθε φίλ', ἀγγελίην σημαίνειν πατρὶ γέροντι,
Εὐκλειῆ γε πεσεῖν ἐνὶ πικρῆ δηϊότητι
Νᾶθον ἀρηίφιλον· ὡς μνήσατο Θερίδος ἀλκῆς
Οὐ μὴν ἀκλαυτεὶ ὑπὸ μυριάσιν γε δαμασθείς·
Ὡς οἱ ἀγάλλοιτο λυγρὸν μετὰ πένθεος ἦτορ.

Ἐνθα σὺ, Δαρθένη, χορὸν ἵσταθι παρθενικάων
Ἥθῃ ἐνὶ χλοερῇ, σκιερὴ ὡς νεῖται ὀπώρῃ·
Λίθε καὶ Ὀσσίανος θείην ὀμφὴν ἀναγείροι,
Καὶ γοερὴν μέλποι μοῖραν πολυηχέσι χορδαῖς,
Θέλγων μοι ψυχὴν ἀνεμωκέσιν ἐν νεφέλῃσι.
Ὣς ἔφατο, πνείων δεινὴν ἐκ στήθεος ὀργήν·
Οὐδέ σέ γ' Ὀσσιάνε κιθάρη, πολυήρατε Νᾶθε,
Σαῖς ἐπὶ νώνυμνον νεφέλαις πετάασθαι ἐάσει,
Ἔντιμος δ' ἔσεαι καὶ ἀοίδιμος ἐσσομένοισιν.
Ὡς ὄφελον Λήνης πεδίῳ, ὅτ' ἐγείρετ' αὔτη,
Σῶσαι σὴν κεφαλὴν, ἢ σφαλλόμενος ἁμ' ὄλεσθαι.
Ἡμεῖς δ' εἰλαπινῇσι καθήμεθα τῶς ἐνὶ Σέλμῃ.
Λυσσώθη δ' ἄνεμος· ὁ δὲ δαίμων ἀρεσιφοίτης
Λευγαλέον ὀνοφερῇσιν ἐνὶ ὀρυσὶν ἐξολόλυξε·
Δῶμα δ' ὕπηλθ' αὔρη, κιθάρης τ' ἐπιδέδρομε χορδὰς
Μαλθακὰ μοιριδίῳ ψιθυρίσματι μορμύρουσα.
Κωμαλίδης δ' ἐσάκουσεν, ὀδυρόμενός τε ἔειπεν·
Ὦ πόποι, ἡμετέρων τινα μοῖρ' ἐκίχανεν ἑταίρων·
Τέος ἐν κιθάρῃ θανατηφόρος ἔπνευε αὔρη
Λυγρὴν ἀγγελίην· σὺ δ' ἰήλεμον ἡδὺν ἔγειρε,

Τίὲ φίλ', ἐν χορδαῖς· ψυχὴν Θέμις ἐκ ἄτερ ὕμνων
Ἄκρα Μορβείνης εἰς εἰνοσίφυλλα νέεσθαι.
Ὣς ἔφαΐ· αὐτὰρ ἐγὼ γλυκερὸν κελάδημ' ἐπέγειρον,
Ἥρα ἀνακτι φέρων· λυγρὸν δέ τι ἔστενε φόρμιγξ.
Νᾶθος δ' Οὐλλῖνος ἀλίῳ ῥηγμῖνι ἄναυδος
Δυσμενέων κλαγγὴν προσέμεινεν, νυκτὸς ἄωρι.
Ἠμὸς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότε πασσυδίῃ ἐξῄϊσαν υἷες Ἐρίνων,
Ὀχθῳ δενδρήεντι ἀλίγκιοι· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Καρβαρεὺς ἔστηκε μέγας, σοβαρόν τ' ἐγέλασσε.
Ἂν δ' ἔθορεν Νᾶθος, θαλερὴν ἐπιειμένος ἀλκήν·
Ἄρδανός τ', Ἄλθος τε, κασίγνητοι μενεχάρμαι,
Ἄμφω ἐν ἡλικίῃ τερενεστάτῃ, ἄμφω ἄνηβοι·
Δαρθάλη δὲ βέλος σπομένη χείρεσσι τίνασσεν.
Νᾶθος δ' ἐσσύμενος προσφθέγξατο Καρβαρῆα·
Εἶ ἄγε, Καρβαρεὺ ὑπερήφανε, τῷδ' ἐνὶ χώρῳ
Τεύχεσιν ἀντίβιον πειρήσομεν, ὅς κεν ἀρείων,
Λίς κε μένειν τολμᾷς βαθυκόλπῳ εἵνεκα κάρης.
Τίπτε δὲ παγχάλκων ὁλοὸν στράτον ἦγες ἑταίρων
Μῆνιν ἔπι; προσθέν γε φυγὼν πεδίοισι Σελάμνης

Οὐνοθίδην ἔδδεισας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος γέλασεν σοβαρῶς Καρβαρεύς·
Νήπιε παῖ, ἔ σοι κρείων πολεμήσει Ἐρίνων·
Οὐ γάρ σοι πάτερες πολυώνυμοι, ἐδὲ προπαῖα,
Οὐδ' ὅπλων ἀνάθημ' ἐπὶ δώμασιν· ἐν δὲ Τεμώρῃ
Κῦδος ἐμὸν λέγεται· ἐδὲ σμικροῖς πολεμήσω.

Ὣς φάτο κερτομέων· λύπησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
Νᾶϊος δ' ἀχθόμενος σιγῇ προσλευσσεν ἀδελφεῷ·
Οἱ δ' ἄρ' ἄμ' ἐσσύμενοι βριαρὲς ἐφέηκαν ἄκοντας,
Ἡρώων τ' ἔβαλον τρία σώματα· λάμπετο δ' αἴγλη
Εὐθὺς ἀπὸ ξιφέων· χάζονται δ' υἷες Ἐρίνων,
Ὡς νεφέλαι βορέαο κεδάσθεισαι ὑπ' ἀήτῃ·
Καὶ νῦν θεινὰ μάχης ἂν ερεξαν ἔργ' ἀλεγεινῆς,
Εἰ μὴ Καρβαρεὺς δείσας ἐκέλευσεν ἑταίρους
Τείνειν μυρία τόξα ταχειάων ἀπὸ χειρῶν.
Ἔνθα μὲν Οὐνοθίδας ἐκίχανεν μοῖρα κραταιή·
Δέπησαν δὲ πεσόντες ἐπ' ἠόνι βροτοέσσῃ.
Ὡς δρύες ἠεμόεντι ἐν ἔρεϊ, τὰς μὲν ὀδίτης
Καλλικόμοις δαύμασσεν ἐρημαίῳ ἐνὶ χώρῳ·
Νὺξ δ' ὁλοὴ ἐπέκειτο, θοῦ τ' Εὔροιο καταὶξ

Προβλίζων ζαμενὴς ἔκλασσεν· ὁ δ' αὖριον ἐλθὼν
Εἶδε μαραινομένας, καὶ ἐν κονίῃσι θανέσας.
Ὡς πέσον Οὐνοθίδαι Δαρθέλην ἀμφὶ τέρειναν.
Ἡ δ' ἔστηκεν ἀκὴν, ἀνιωμένη ἐν κραδίῃ περ,
Ἥρωας πεπτεῶτας ἐν αἵματι εἰσορόωσα·
Οὐ μὲν ἐν ὀφθαλμοῖς δάκρυ τρέμε· τῆς δὲ παρείης
Ὠχραίνοντο ῥόδα· στυγερὸν τέ τι χείλεα μῦζον.
Τὴν δ' ἐπικερτομέων προσέφη κρείων Καρθαρεύς.
Δαιμονίη, πᾶ νῦν σοι ὑπέρβιός ἐστιν ἐράστης,
Φαίδιμος Οὐνοθίδης, Ἠθης χρυσάρματος ἥρως;
Ἆρα Μορβείνης πύργας σκιόεντά τε εἴδες
Ἄλση; ἀλλ' εἰ μή σ' ἀνέμων κατερήτυον ὁρμαί,
Ἔνθα καὶ ἐν Σέλμης πεδίοις πολεμῆντός ἐμεῖο
Κωμαλίδης τρέσσειε μένος καὶ χεῖρ' ἀδάμαστον.
Ἦ ῥα μέγ' αὐχήσας· ἡ δ' ἐκ ἀνενείκατο φωνήν·
Ἀλλὰ σάκος πέσεν ἠΐ ὀλιγοθρανέων ἀπὸ χειρῶν,
Καὶ κόλπον γύμνωσε νιφῳδέα, τὸν πρὶν ὀϊστὸς
Χαλκέος ἔπληξεν· ἡ δὴ βίον ἐκπνεύσασα,
Αἵματι φυρομένη χρόα μαλθακὸν, αἵματι χαιτὰς,
Κεῖται ἐπὶ Νάθῃ, ἰκέλη νιφοειδεῖ σώρῳ.

Αὐτὰρ ἀοιδοί οἱ γοερὲς ἐξήρτυον ὕμνȣς.
Κεῖσαι, Δαρθȣ́λη λευκώλενος, ἐν κονίῃσι·
Ὤλετο Τρȣθίλλȣ κλεινὸν γένος, ȣ̓δὲ Σελάμης
Χρυσέον ἀγλαΐης ἔτι φωνῇ δῶμ' ἰαχήσει.
Κεῖσαι, Δαρθȣ́λη, καλλίστη παρθενικάων·
Ἐν σκοτίῃ Ἀΐδεω σιγηλȣ̃ ἐνδόθι τύμβȣ
Εὕδεις νήγρετον ὕπνον ὀμοιΐȣ θανάτοιο.
Ουποτέ σ' ἠέλιος προσδέρξεται, ȣ̓ποτ' ἐρήσει,—
Ἔγρεο, παρθενικῶν χλῖδος· δρόσοεν γὰρ ἄημα
Πνείει σοι ζεφύροιο· τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐν ὄρεσφι
Σείεται, ὕλῃσίν τε γελᾷ παμπόρφυρον εἶαρ.—
Ηλιε, μὴ λάμπȣ· ἡ παῖς αἰώνιον εὕδει
Εὐνῇ εἰν Ἀΐδεω σκοτοέσσῃ, κ' ȣ̓ποτε λεύσεις
Παρθένον ἀγλαόμορφον ἐν ἀβροσύνῃ προμολȣ̃σαν.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον κȣ́ρης τάφον ἱμεροέσσης·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ τύμβῳ ἰήλεμον αὖθις ἄεισα,
Ἡνίκα Κωμαλίδης χλοερῇ Οὐλλῖνι πρόσηλθεν,
Ὀρνύμενος στυγερῷ σὺν Καρβαρῆι μάχεσθαι.

ERRATA.

P. 11. V. 42. *Pro* αἴας *lege* αἴης.

— 12. — 58. — παντόθι *lege* πάντοσε.

— 13. — 89. — ἐχθραῖσι *lege* ἐχθρῇσι.

——. — 93. — τοτέ *lege* τότε.

— 14. — 108. — ἀγλαΐας—κόρας, *lege* ἀγλαΐης—κόρης.

——. — 109. — κραδίαν *lege* κραδίην.

infra.

— 55. — 2. — orante *lege* ovante.

— 62 — 5 — lacrymâque silenti l. guttâque adenti

— 68 — 3. Lege, Quid mato lacrymans habet dolore.

MISCELLANEA.

IAMBOI.

I*.

Τρεῖς φαρμακίδες· Ἑκάτη.

πρώτ. φ.—ΛΥΓΡΟΝ τρὶς αἴθοψ αἰόλερος ἔκραγεν.
δευτ. φ.—Τρὶς· ἡ δ' ἐχῖνος ἀγρία φώνησ' ἅπαξ.
τρίτ. φ.—Ἅρπηξ δὲ πράξει,—καῖρός ἐστιν· ἀρκτέον.—
πρώτ. φ.—Λέβητος ἄμφ' ἴωμεν ἀρρήτῳ κύκλῳ·
Ἐμβαλλε δεινῶν ἐντέρων τὰ φάρμακα·
Τὸν φύσαλον μὲν, ὃς γ' ὑπαὶ πέτρον λαθὼν
Ῥιγῆντα, θαλπῶν νηδὺν ἰωδῆ, κακὴν,
Νύκτας τριάκονθ' ἡμέρας τ' ἠνάζετο,
Πρῶτον πότοις ἔμβαλλε λυμαντηρίοις.
πᾶσαι.—Πόνος πόνῳ πόνον φέρει·
Αὔγαζε, πῦρ· ἄφρει, λέβης.
πρώτ. φ.—Ὑγρᾶς δ' ἐχίδνης φαρμακῳδὲς ἔντερον
Ἔνδον λέβητος ἀνθρακιζέσθω ζέον,
Καὶ χλωροσαύρας ὄμμα, βατράχου τε πὲς,

Vide "Shakspeare—Macbeth, Act IV. Scene I."

Κυνός τε γλῶσσα· νυκτερίδος ἔλης λάχνη,
Ἐγκεντρὶς ὄφεως, ἄσπιδος πικρὸν βέλος,
Σκέλος τε σαύρας, καὶ κακῆς γλαυκὸς πτέρυξ,
Ὁμῶς ἅπαντ' ἐν πώμασιν θυμοφθόροις
Ἀφρίζεθ', ὡς τῶν νερτέρων ζωμεύματα.

πᾶσαι.—Πόνος πόνῳ πόνον φέρει·
Αὔγαζε, πῦρ· ἄφρει, λέβης.

τρίτ. φ.—Λέπις δράκοντος, ἐλίε θ' ὁδὲς λύκε,
Ξηρόν τε σῶμα φαρμακίδος ἐφθαρμένης,
Θαλασσίε τε φοίνιον κυνὸς κάρα,
Κώνειον, ὅ τις ὑπ' εὐφρόνης ἐδρέψατο
Αὐταῖσι ῥίζαις, ἠδ' Ἰεδαίε λυγρὸν
Θεὲς λοιδορεῦντος ἧπαρ, αἰγεία χολὴ,
Κλάδοι χλοηροὶ σμίλακος, χάλκε τομῇ
Μήνην ὑπ' ἐκλιπεῦσαν ἀποκεκομμένοι,
Ῥῖνές τε Θρηκὸς, κἀγρίε χείλη Σκύθε,
Καὶ δάκτυλος τεχθέντος ἐν τάφρῳ βρέφες,
Ὃ τῆς ἀναιδεῦς μητρὸς ἔκτανον χέρες,
Ζωμὸν πιαίνετ'· ἔντερον δ' ἐμβάλλετε
Τιγρίδος, ἀκμάζῃ φαρμάκοισιν ὡς λέβης.

πᾶσαι.—Πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

Αὔγαζε, πῦρ· ἄρρει, λέβης.

δευτ. φ.—Νῦν δὴ πιθήκε ψυχρὸν αἷμα προσβαλε·

Ὡς δεινόν ἐστι πῶμα καὶ δραστήριον.

Ἑκατη.—Καλῶς τάδ'· ἀὐ ἔσεσθ' ἀδώρητοι, φίλαι.

Καὶ νῦν λέβητος ἄμφι κύκλοσ' ἅδετε,

Ἀέριον ὥσπερ δαιμόνων κἀφῶν γένος,

Ὠδῇ τελεῖσαι πῶμα φαρμακτήριον.

ἀναπαιστοί.

πᾶσαι.—Ἰώ.—Κυάνεοι, καὶ λευκοὶ δαίμονες·

Ἠδ' ἔρυθροι, καὶ μελανοχρῶτες·

Μικτὰ χορεύετε, μικτὰ χορεύετε,

Μικτὰ χορεύετε,

Χορὸν οἷς ἔξεστιν ἄγεσθαι.

2*.

Ὡς νήνεμον κατ' ὄχθον ἀργυρᾶν σέλας
Εὕδει σελήνης· ἔνθ' ἐλινύειν γλυκὺ
Μολπαῖσιν ἀξραῖς μαλθακῶς κοιμωμένες.
Τὸ δ' εὐδὲς σιγηλὸν εὐφρένης γάνος
Ἡδυθρόα φόρμιγγος ἐ φρίσσει μέλη.
Ἰδὲ, φιλίστη· μυρίαις ὡς λαμπάσι
Πάγχρυσον ἔδας ἐρανὲ διαπρέπει.
Οὐδεὶς ἔνεστι, τῶν γε πρωσλεύσσεις κύκλων,
Γλυκερὸν ὃς ἐκ ἴησιν ἐν χοροῖς ὄπα,
Ὕμνον νεώποις δαίμοσιν Θελκτήριον.
Τοῖόν γε χλῖδος ἀρθῖτοις φώναις ἔνι,
Ἡδεῖα τέρψις· ἡμὶν ἐκ αἰσθητικὴ,
Ψυχαῖς τὸ θνητὸν ἕνεκ' ἐμβριθει βάρος.

---

* Vide "Shakspeare—Merchant of Venice, Act V. Scene 1."

3*.

Αλλ' ἥδε πασῶν ἐστι δυστυχεστάτη,
Φοιτῶσά τ' ἀρδεῖ δάκρυσιν παρηίδας·
Ὕλας ἐρήμης, καὶ δνοφερὰ φιλεῖ νέμη·
Ὀχθην γὰρ ἀνθεμοῦσσαν ἐκζητοῦσά πω,
Ῥίπτει μὲν ἀπαλῷ σῶμ' ἐπὶ χλόης λέχει,
Λέγει δὲ σὺν στόνοισιν,—ὡς εἴη τόδ' ἂν
Ἐρῶσι κλῖτος μαλθακὸν τύμβος γλυκύς.—
Στεφάνοις δέ νιν, θανοῦσαν ὡς, προσκειμένην
Ἀβρὸν καταστρώννυσι πρόσπολοι δέμας.
Ἄχος δ' ἄρ' ἐν στέρνοισιν αἰμυλώτατον
Τρέφει, θροοῦσα πένθιμόν τι καὶ βαρύ,
Ὡς μήτιν' αὐτῆς ἄδακρυν ἐσακοῦειν ποτε.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἰζάνουσα δύσθροον μέλος
Γοερῶς ἀείδει· κἀτά τοι γλυκὺ στένει,

* Vide "Beaumont and Fletcher—The Maid's Tragedy, Act I."

Αὖθίς τ' ἀείδει. Παρθένοι δ' ὡς ἥλικες
Τέρπεσι κέφων θυμὸν ἡδονῇ λόγων,
Δόμος τε πᾶσα συμφλέγει γελάσματι·
Ἡ δὴ στρέφουσα μαλθακὴν παρηίδα,
Λέγει θανέσης πένθιμόν τινος πότμον,
Ψευδὴς ἔρωτος ἦν ποτ' ἔφθειρεν βέλη·
Ἰεῖσα φωνὴν μειλιχὴν, λυπρὰν δ' ἅμα,
Ὡς συστενάζειν πάντα θρηνέσῃ χορόν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ*.

ΟΛΒΙΟΣ ἡρώων Θάνατος, τὰς κοίμισε μοῖρα
Πατρίδος ἱμερτοῖς εὔχεσι θαλπομένας.
Ἰρῇ ὑπὲρ τύμβᾳ, ὡς νεῖται ἄνθιμος ὥρη,
Ἀμβροσίας χεύει λευκὸν ἔαρ στεφάνας,
Ἀνθεά τε δροσόεντ' ἀναθρέψει· οἷά γ' ἐραννὸς
Οὔποτε μεσάων κῆπος ἐπεσκίασεν.
Ἀέριαι γλυκεροῖσι πέριξ ψιθυρίσμασι φωναὶ
Μέλπουσιν θρήνων ἄσματα θεσπεσίων.
Πολλάκι δὴ πολιαῖς χαιτῆσιν πότνια Τιμὴ
Εὐκλειῇ σέβεται γαῖαν ἐπερχομένη·
Καὶ γοερῶς λείβουσα χλοηρῷ θάκρυα τύμβῳ
Οἰκήσει τέμενος σεμνὸν Ἐλευθερίᾳ.

* Vide "Collins—Ode written in the beginning of the Year 1746."

RHENUS,

POEMA PRÆMIO SOLENNI DONATUM,

ET IN THEATRO OXONIENSI RECITATUM

A.D. 1797.

"DI patrii indigetes, quorum sub numine præceps
Congeritur rabies ventorum, et turbidus æther;
Queis scopuli, magnoque fremunt plangentia fluctu
Æquora, et arcano impulsu tonitralia parent
Atria cœlorum; Romæ cohibete furores!
Dî patrii, audaces animos cohibete, nec ultrà
Impius hic nostris irrumpat sedibus hostis!"
Hæc Pater undoso se attollens gurgite Rhenus
Clamat, ut immani impositum molimine pontem,
Cæsareasque videt radianti in margine turmas.
Lignorum intereà violentâ compede vinctus
Undarum vortex injectâ mole laborat,
Atque repercusso luctantur litora fluctu:
Fervet opus, junctasque exæquat machina ripas.

Extemplò turbati animi; pavor iraque gentes
Extimulant, trepidatque novo Germania marte.
Quin et terrificus Bardarum accendere clangor
Indigenas acies, totâque ardescere ripâ
Agmina. Cœrulei ad strepitum coiere Suëvi,
Vangionesque truces, et torto crine Sicambri.
Signa canunt; resonant æris nemora excita pulsu,
Antraque barbarico sacrorum exercita cantu
Dant gemitum, sanctæque tremunt in litore silvæ.
Tum Pater, ingentis præsumens omina famæ,
Attollit faciem, et fatis dia ora resolvit.
" At tu siste pedem, qui jam felicibus armis
Fretus, adhuc placidos conturbas milite fines!
Indigetes metuas lucorum accendere Divos!
Cœruleos aditus silvarum lugubre numen
Insidet, et sacræ caliginis horror obumbrat;
Pallentesque habitant formæ, quas nocte silenti
Incola formidat. Sæpe illum ad prælia cantu
Exacuunt Bardæ, et nemorum bacchata reclamant
Avia; quæ circum Teuthates fulminat ingens,

Turbineque armisono graditur mavortius Hesus,
Lucorumque Pater Taranis.—Ne tu irrita contrà
Impius arma feras! neque enim tibi lecta valebunt
Agmina. Nonne vides, ut sacris cincta corollis
Votiva erumpit ferali ardore juventus?
Illis festa dies; ita pronæ in bella cohortes
Subjecere necem pedibus, dum fortia munit
Sanctus corda furor, patriæque amor anxius urget.
Quippe nec oppressam claudet mors inclyta vitam,
Nec mœsti in Stygio pallebunt litore manes;
Sed florentem iterum membris induta juventam
Olim anima ad solitas remeabit martia sedes,
Atque iterum dulci pro libertate recumbet
Cara inter nemora et patrii juga conscia cultûs.
" Quò, furiose, ruis? quid Romæ audacia quærit?
Arvane cincta gelu, et nunquam viduata pruinis
Litora, et antiquam populi turbare quietem?
Siste aquilas, Cæsar! neque enim me victor inultus
Pollueris. Magnum Ausoniæ prosternet honores
Exitium, serosque manet vindicta nepotes.

Scilicet et quondam, borealia frigora linquens,
Gens edura virûm apricæ prorumpet in agros
Italiæ.—Incipiunt collecta tumescere latè
Agmina, et audiri sumtis fragor horridus armis.
Audin'? barbaricis reboant clamoribus Alpes,
Agmen ut Hesperiæ florentes conspicit oras!
Horrentes recolens nimbos hiemesque relictas
Aurea miratur latè loca, cœrula* cœli
Lumina, et ambrosias zephyrorum in vallibus auras;
Atque, insueta novo calcans violaria luxu,
Carpit purpureâ pendentes vite racemos.
At tu, Roma ferox, quæ victum amplecteris orbem,
Jam frustra imperio raptos lugebis honores,
Eversasque patrum sedes; disjectaque Divôm
Templa solo cernes, inhonesto pulvere fœdans
Turrigerum caput, et famæ monumenta prioris.
" Lætior at scena, et pacis me blanda salutant
Murmura. Namque ubi secretum sub margine fontem,
Saxa inter placida et silvarum umbracula, servant
Helvetii montes, olim mihi dura moratur

* Vide " Gray—Fragment on Education and Government."

Libertas, nemorumque rudi purissima Virtus
Hospitio, et longum Pax incorrupta per ævum.
Non ibi degeneres animi, atque enervia languent
Corpora: sed patriæ ingenti perculsus amore,
Dum juga miratur nemorosa Alpesque nivales
Incola, et umbriferos ad Acronia litora saltus,
Hinc discit natale solum, Geniumque locorum,
Liberaque audaci defendere limina dextrâ;
Æternoque fovet constrictos frigore montes,
Indigenamque hiemem, et notis saxa horrida nimbis.
" Quin me fata vocant, Divômque arcana voluntas
Ad sortis majora ciet! Jamque inclyta martis
Orgia tranquillæ rupere silentia pacis.
Apparent facies heroum, et lucidus ordo
Exoritur! Videor venturæ splendida famæ
Secula conspicere, atque ævi decora alta futuri!
Salvete, illustres animæ! quas martia virtus,
Quas laudis suadebit amor victricibus armis
Oppida proruere, et domitis insistere regnis!
Vos olim, et vestros circùm visurus honores

Raucisonos magno devolvam vortice fluctus;
Dum fremitus inter victorum, et fulmina belli,
Clara triumphales spectabunt litora pompas.
" Hæc adeò auspicia, hæc quondam volventibus annis
Fata trahunt. Neque enim, Armipotens, tibi carior Hebrus,
Aut Thracum nemora, et Libyci vada barbara ponti!
Hîc olli sedes; hîc olim horrentia ducet
Agmina, bellantesque fero clangore ciebit.
Sed neque qualis erat; qualem tu, maxime Cæsar,
Vidisti, galeâ insignem et fulgentibus armis:
At major, vultuque ferox, ipsamque Tonantis
Indutus speciem, clypeumque hastamque relinquet;
Perculsasque metet tonitrali murmure turmas
Lugubre flammato jaculatus turbine fulmen.
" Sed neque me strepitus, aut belli æterna lacessent
Funera. Jam placido mitescere secula cultu,
Securasque inter latebras nemorumque recessus
Nutriri Doctrina potens, Gothicisque serenam
Immissura diem tenebris! Jam grandia viset
Mœnia Lugduni! nec te, Basilea, silebo,

Doctrinæ hospitium, et patriis gratissima Musis!
Tum mihi limosâ pingues uligine campi
Flavescent cerere optatâ; cultuque subacti
Purpureis circùm nigrescent vitibus agri,
Unde ingens cecidit quercus, pinusque tumentes
Undarum ruptura minas.—Quin tutius æquor
Navibus, errantesque reget magnetis in alto
Subtile indicium, atque axi cognata potestas.
" Amplior hinc rerum facies, majorque patebit
Area.—Ubi pelagus cultæ* superimminet oræ,
Abreptumque solum et quondam sua vindicat arva,
Gens operum patiens longoque assueta perîclo
Molibus oceanum reprimit, pontique frementis
Subripit imperium, et vinctas dominatur in undas.
Illustres animæ, libertatisque capaces!
Quas neque sævus Iber quatiet, neque deprimet olim
Ira ferox Alvæ, aut Farnesî vivida virtus!
Illis firma fides, durique tenacia cœpti
Pectora, et occultas promet labor improbus artes!
" His freta auspiciis video commercia latè

* Vide " Goldsmith—The Traveller."

Fervere, et effusas ignota per æquora naves
Oceani fines penetrare, ac litora nocte
Septa procellarum, et dubii formidine ponti.
Purpureo hinc varias olim mihi dædala tellus
Divitias gremio effundet! Mihi cinnama felix
Taprobane, mihi Plata sonans, et Amazonis unda
Nativas submittet opes; et quæ sola longè
Indus arat, quæ palmosæ rudis incola vallis
Gambiam ad auriferum, aut Nigri flaventis arenas.
Quid referam, quali dives mercator ab orâ
Per mea regna trahens immani pondere naves
Ibit ovans? venientem extremo in rure coloni
Excipient, ratibusque gement stridentibus undæ.
Clarior hinc sinuans cultis vada cœrula campis
Spectabo ingenti vicina palatia fluctû,
Splendentesque domos regum, et quæ maxima ripis
Cernere erit delubra meis; dum grandia circùm
Ostia divitiis terræ omniparentis abundant.
" At quæ dira meos obscurat scena triumphos?
Finitimis video latè grassantia regnis

Funera, quâ lymphata gravi Discordia motu
Proruit antiquas vulso fundamine leges!
Hinc extincta fides, olim quâ sidera adibant
Puræ animæ heroum! bellorum hinc maximus horror,
Pollutique lares, et tecta ardentia ferro!
Eheu! quanta meæ spectabunt prælia ripæ!
Quando erit, ut placidam componant secula pacem,
Libertasque iterum virides festiva recessus
Exhilaret, vitreosque lacus! Sat funera mœsti
Vidimus, et sparsis albentes ossibus oras.
Salve, sancta Dea, et nemorum carissima Virgo,
Te petimus, tua pacificis altaria donis,
Candida Libertas! non qualem exercita diris
Gallia, sanguineoque exorat Sequana cultu;
Mollia sed purâ velantem pectora veste,
Et sociam Musarum, et amantem dulcis olivæ!"

Δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπόρας.
Hom. Il. Z'.

DIA Parens, quæcunque regis commercia mundi,
Cui venti parent, et strato marmore latè
Dædala diversis subrident litora gazis!
Dia Parens pelagi! quàm vellem carmine digno
Ingemuisse tui miseranda opprobria cultûs!
Ex quo vecta super longos ratis extera fluctus
Olim, Afer, tibi dira tulit; tibi dura paravit
Servitia, et tristes crudeli fraude catenas.
Scilicet hinc disrupta fides, ac dulcia vitæ
Fœdera; et insidiæ turpes civilia bella
Extimulant; sævus captiva ut ab agmine victor
Membra trahat, lucri magno perculsus amore.
Eheu! quàm potius periisse, interque sodales
Exhalâsse acri fortem in certamine vitam,

Quàm patriæ gremio avelli, et prædura subire
Imperia indignasque externo in litore pœnas!
Navibus at mœsti (infandum!) clauduntur in arctis,
Aëris expertes lucisque: inde horrida tabes,
Pestesque, febresque, et plurima mortis imago.
Multi igitur lentâque fame et squalore gravatas
Ante diem posuere animas, sub carcere fœdo
Pallenti macie et tacito mœrore soluti.
At miseri! qui longa ultra confinia ponti
Evasere, sub arbitrium crudele flagelli;
Durior est ollis sors, atque ingrata salutis
Munera! Non iterum excipiet sub vespere conjux
Cara, neque amplexus puerorum, aut balba loquela
Mollibit miserorum animas; sed longa laborum
Tædia, et exustas urgebunt vincula plantas.
Sint liceat, quibus imperio mansuescat amico
Servitium; sed adhuc permolli percita sensu
Corda premit desiderium, patriæque fidelis
Haurit amor: neque enim, ut perhibent, ignara malorum
Pectora hebent Afris, brutæ vix conscia vitæ;

At placidum viget ingenium, fidissima mentis
Temperies, tenerique inculto pectore sensus.
Scilicet his ardet numerorum aurita libido,
Mœroremque rudi spirantes carmine quondam
Dulce gemunt; ita suaviloqui vis musica luctûs
Inseritur menti subtili: ea sola voluptas
Labentes regit arcano solamine nervos.
Nec patriæ minùs, et comitum prædulcis imago
Pellicit ægram animam: hinc olim se visere credunt
Natales lucos post mortem, iterumque redire
Calbarim ad herbosam, vel quà cava litora mordêns
Gambiæ aqua ingentis patet, atque excelsa Leone,
Silvarumque Niger ridens viridantibus umbris.
Nam licet, ut perhibent, notos audire susurros
Sic reduci patriæ ad saltus, et amore novato
In solitos ferri amplexus; ubi nulla laborum
Tædia languentem, neque fervor solis aduret.
Scilicet haud illis quæcunque industria finxit,
Illecebræ, luxusque, politæ gaudia gentis;
At saltem alloquia, at saltem dilecta sub umbrâ

Otia; et incultis fallùntur lusibus horæ.
Sæpe puer fidæ gelidâ sub nocte puellæ
Toto inhians vultu, foliisque et pelle ferinâ
Stravit humi thalamum, et carâ in cervice repôstus
Defendit crudos ab amato pectore rores.
Quæ nunc desertis frustra in convallibus errat
Abrepti desiderio perfixa, torumque
Sæpe petens memori paulatim carpitur igne.
O sævas hominum mentes, obtusæque lucro
Pectora! Nonne idem his stimulant præcordia sensus,
Non luctûs, non lætitiæ socialis acumen
Affectu parili instigat, quo corda moveret
Ditis heri, qui fortè ostro velatus et auro
Torpet opes inter cultique cubilia luxûs?
Quid tibi, si passis traheretur mœsta capillis
Filia, servitium externi passura tyranni;
Aut uxor prædulcis, et indignantia frustra
Ora soror lacrymis nudataque pectora fœdans?
Nonne tuas angor vibraret adusque medullas,
Subtilisque dolor? qui vel sècla âspra ferarum

Tangit, et admissus brutis sub cordibus hæret!
Aspice *, quà teneros ruptis ursa horrida in antris
Stat catulos super invigilans, et frendet amore
Sævitieque simul, dum cornu arguta resultant
Avia silvarumque aditus: furor improba suadet
Agmina proruere; at pietas materna reducit;
Dum rapit in dubium anxietas, iræque cupido.
O ferus! ó silice ingenitâ præcordia vinctus!
Mœrentes animas patriâ qui primus ab orâ
Eripere, et socias potuisti spernere leges!
Ah! utinam tutæ ambierat commercia gentis
Hæc Europa colens! neque enim te ditior Hermus,
Magne Niger; neque Gambiacâ Pactolus arenâ:
Atque ibi simplicitas molli castissima formâ
Lascivit; redolent silvæ, et perlucet amœnum
Elysium; auratæ volucres sub sole renident
Purpureo, ingenitumque ciet vox omnis amorem.
Sedes blanda olim, et felix (dum fata sinebant)
Hospitium! at miseris etiamnum in vallibus ardet
Vivus amor, mœstâque pudor suspirat in aurâ!

* Vide "Ariosto," canto 19.

O Britones, vestras ó si sanctissima quondam
Numine mansueto Libertas protegit oras,
Vincula flebilium populorum ac jura catastæ
Rumpite! Desertæ jaceant florentia culta
Americæ, et pingues sine frugum munere campi,
Diva, priùs quàm te violet carissima semper
Terra tibi, atque olim heroum purissima nutrix!
Illa dies veniat, cùm lati immania servans
Imperia oceani, sacrumque, Britannia, mundi
Arbitrium, excuties miserandæ vincula pubi,
Libera securæ instaurans commercia genti!
Tum sertis Pater ipse Niger viridantia cingens
Tempora, lætificum patriæ pæana salutis
Audiet, et magno merces vehet aureus amne.

EX PINDARI PYTH. PRIM.

AUREA testudo, Phœbi suavissima semper
Gloria, Pieridumque! pedum te mobilis audit
Gratia, et harmoniæ qui lætus fœdera servat
Cantor; ubi festam nervo trepidante choream,
Suavisonumque cies tremulâ dulcedine carmen.
Tu potis es tela ardentis compescere flammæ,
Indomitum cœli fulmen!—Quin ipse Tonantis
Composito dormit capite et pendentibus alis
Sceptra super regalis avis; tu rostra profundâ
Nube tegens, densâ consopis lumina nocte:
Ille sedet placidum, et dulci mollissima somno
Terga levat lentè, perculsus corda tuâ vi.
Namque et tela manu deponens aspera Mavors
Pacificam melico demulcet carmine mentem;

Carmine, quod gratâ devincit compede Divos,
Blandus honos Musarum, et Apollinis alma voluptas.
Sed quos infesto aspexit Saturnius ore
Terga super terræ, aut latè spumantia ponti
Cœrula, non ullâ poteris mulcere camenæ
Blanditiâ: non, sæva jacet qui Tartara subter,
Dis formidatum centenâ mole Typhœa;
Olim quem Cilicum notæ genuere cavernæ,
At nunc Cumarum resonantia litora fluctu
Oceani, hirsutumque premit Trinacria pectus.
Mole sub aëriâ rupes Ætnæa jacentem
Continet, æternæ nutrix asperrima brumæ;
Cujus inaccessis prorumpens flamma cavernis
Ejicitur, puréque fluit liquidissimus ignis.
Sub sole eructant fulvæ fuliginis undas
Ardentes fluvii; qui sæpe silentibus umbris,
Saxea flammato torquentes pondera fluctu,
Cum strepitu horrisoni volvuntur in æquora ponti.
Scilicet hos ignis stridentes concoquit æstus
Prodigium deforme, ingens; quod sæpe viator

Obstupuit, diram fulgenti in vertice lucem
Saxaque conspiciens sævo plangentia monstro:
Tale sub umbriferi æternùm fundamine montis
Vincitur, dorsumque toro recline fatigat.

IN

TUMULUM FIDELIÆ.

QUA tilias subter veteres lentamque cupressum
Roscida gramineo cespite vernat humus,
Rapta venustatis in flore Fidelia dormit
Composita agresti molliter in tumulo.
Hîc* sæpe eliciens teneri suspiria luctûs
Viset dilectum fida puella locum;
Sæpe aget excubias sero sub vespere pastor,
Et canet ad mœstam dulcia verba lyram;
Ruricolæque dabunt lacrymas, (dum nenia ducit
Solennis memores ad pia busta choros)
Sertaque diffundent, quotquot florentia Maii
Halitus in primo germina vere fovet.
Ah! neque pallentes lemures sub nocte silenti
Polluto inficiant sacra vireta pede!

* Vide "Collins—Dirge in Cymbeline."

Nec casses narcisso intexere turpis arachne
Audeat, aut limax serpere per violas!
Sola cicindela egelido sub vespere repens
Castâ rorantem lampade lustret humum!

Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
Πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα.

ORPHEUS.

ÆSTIBUS autumni mediis, sæpe orsa repentè
Obscurat purum tristior umbra diem.
Obrepunt tenebræ furtim, dum luce malignâ
Lurida sol dubium vibrat in arva jubar.
Quin gemitus mussant ventorum in vallibus imis,
Murmurat et presso lugubris aura sono;
Desertis præsaga silent aviaria ramis,
Et mœsta horrificum possidet umbra nemus.
Longinquo intereà glomerantur fulmine nubes,
Nictantique procul lumine flamma tremit.
Jamque adeò nemora haud dubiis trepidare susurris,
Et strepere in densis plurima gutta rubis.
Tum fragor erumpit; jam jamque per ardua cœli
Invehitur magno turbine tristis hiems.

Nec mora, torrentes undæ funduntur, et ignis
Obstantem indomito fulgure findit aquam.
Hæc recolas! et, si culpâ tibi pectora sudant,
Ultorem hinc moneat fulmen adesse Deum!

SERVI AFRICANI MORS.

JAM nece servilis rupturus vincula vitæ
Ore vocat patrios Afer ovante Deos.
" Vos, quibus est curæ leto rediviva sub ipso
Rursum ad natales ducere membra plagas,
Accipite hanc animam! jam pascua cara revisam,
Ruraque lætitiæ conscia sæpe meæ!
Gambiæ ubi dulces errans prope fluminis undas
Desertum luget Zelia fida torum.
Ibimus, et dominæ fugiemus verbera dextræ,
Quà placido lenis sol beat arva die;
Et nemora umbriferæ recreans palmosa Leones
Irrigat æstivam roscidus imber humum.
O genitor, si liber adhuc natalia lustras
Litora, in amplexus me vehet aura tuos!

Quà neque sævus Iber, neque fervor solis aduret
  Servitii duro membra subacta jugo;
Sed comitum ad lusus impellere sistra licebit,
  Aut canere ad festam martia verba tubam:
Zelia dum suaves suspirat ab ore susurros,
  Colla premens carâ desidiosa manu;
Et pueri reducem excipiunt, balboque parentis
  Oscula certatim murmure præripiunt.
Ibo, ibo! ventosque super rapidasque procellas
  Gambiacos visam morte solutus agros!"

IN OBITUM LUCTUOSUM DILECTISSIMI CONSODALIS,

THOMÆ BRIGSTOCK;

Qui, ætatis anno septemdecimo, in mense Octobri, A. D. 1792, gravi morbo minutatim absumtus, interiit; formâ, indole, ingenio, præstantissimus.

O Nemora, ó campi, sedes mellita juventæ!
O dilecta animo semper Etona meo!
Ut me sæpe tui sub sola umbracula ruris
Stratum Pieriæ detinuere Deæ!
Quà tecum nunquam hæc veritus, dilecte, solebam
Somnia adhuc tenero læta fovere sinu;
Sicubi purpureæ recubans in margine ripæ
Lustrabam placidas desidiosus aquas.
At te, blande puer, lento rapuere marasmo
Heu! lacrymis flecti nescia fata meis;
Ne patriæ fastos posses virtutibus olim
Et fructu ingenii concelebrare tui.

Atqui talis eras, qui (si modò vita fuisset)
Debueras patriam condecorare domum;
Arcanos olim qui legum evolvere nodos,
Difficiles sophiæ vel penetrare vias!
Atqui talis eras, quem vis, et pura venustas
Primum inter socios vellet inesse choros!
Ut memini, quando alloquerer te voce supremùm,
Intumuit tristi præscia gutta genâ;
At reditum certè spondebas, cara reflectens
Lumina, in amplexus non reditura meos.
O dilecte comes, nunquam tua lumina posthâc
Aspiciam! duri sic voluere Dei.
At sub corde tamen tua vox, tua dulcis imago
Hæret, pars animæ carior illa meæ.
Ut placuit quondam vacuâ præsumere mente
Fortunæ dubias, te comitante, vias!
Ut placuit dulces musarum carpere laurus,
Te decus ingenii participante mei!
Hæc fuerunt;—sed nunc, ô abrepti Umbra sodalis,
Sola mihi viduo est vita terenda pede!

At (te siquando ad nostræ confinia terræ
Devocat e cœli limine blandus amor,
Nec trepidæ æternùm ducens oblivia vitæ
Curarum dulcem linquis amaritiem)
Quæ me cunque manent rerum discrimina, nunquam
Mutatum aspicies immemoremque tui!
Jam nunc octavus foliis sese induit annus,
Nec vetus ex animo cedit amicitia:
Quo desiderio primùm tua funera planxit,
Mens eadem extremam perstat adusque diem.

TREMELLÆ MORS*.

DOVINÆ ad ripam miseros lugebat amores
Sola legens gelidâ nocte Tremella viam.
Nulla etenim lunæ a fluctu radiabat imago;
Lucebant tristi sidera nulla polo.
"Pulcra Tremella, redi!" Dryades dixere sorores;
Naïades mœstâ voce, "Tremella, redi!"
Nequicquam; nam dura trahens suspiria amoris
Carpit fatalem litore sola viam.
At gelidi Boreæ circùm increbrescere flatus,
Et fremere effusâ turbinis ira nive.
Illa riget sensim, tardoque oppressa veterno
Membra pruinosâ languida ponit humo.
Paulatim lentus pervadit ad ilia torpor,
Stringunturque gravi mollia corda gelu.

* Vide "Darwin—Bot. Gard."

Vix elanguentem suspirant ora querelam,
Sed gena concretâ stillat adhuc lacrymâ.
"Pulcra Tremella, vale!" Dryades dixere sorores;
Naiades mœstâ voce, "Tremella, vale!"

ASPASIÆ LUCTUS*.

UT thalamum Aspasia Evadnes, pactosque hymenæos,
Et, sibi quæ fuerant debita, festa videt,
Spreta fides animo sedet, et perjurus Amintor,
Dum vetus in læso pectore regnat amor.
It tristi intereà obtutu, lacrymâque silenti
Humectat teneros languida nympha sinus.
Silvæ illi, solæque placent in vallibus umbræ,
Quæque sub obscuris labitur unda jugis.
Namque ibi, floriferâ recubans mœstissima ripâ,
Flumineæ salicis pallida serta legit;
Et, gemitu ingenti cassos meditata dolores,
"Talis," ait, "tumulo convenit umbra meo!"
Scilicet, æqualem repetat si fortè coronam,
Lentus adhuc niveo pallet in ore dolor:

* Vide "Beaumont and Fletcher—The Maid's Tragedy."

Dumque leves aliæ celebrant de more choreas,
Festivâque sonat vox sociata lyrâ,
Illa, sinu ex imo graviter suspiria ducens,
Narrat deserti tristia fata tori,
Aut aliquam primâ languentem ætate puellam,
Quam perimit tacito vulnere durus amor.
Hei mihi! qualis erat, quæ surdum implorat amantem!
Olim inter Rhodios prima puella choros!

VIRGINUM SOLIS
INAUGURATIO.

TEMPUS erat, quo Sol Libræ in confinia vergens
Aurea Quitoæ viseret arva suæ,
Cùm virgo ex ulnis traheretur mœsta parentùm,
Luciferi thalamum jussa subire Dei.
Hôc ergo illecebras, et suavia mutat amoris;
Hôc trepidas ponit spes, dubiosque metus:
Scilicet ut tristi fundat dulcedine cantus,
Quà tenebris sancti clauditur ara Dei.
At quondam, heu! cari mœstâ sub imagine lusus,
Et tener in miserâ mente resurget amor.
Siste pedem! Non genua labant? Non pectora sentis
Præscia furtivo diriguisse metu?
Non, vultum pallentem et lactea colla reflectens,
Sub trepido agnoscis corda micare sinu?

Siste pedem, dum fata sinunt! jam stabis ad aram
  Victima sacrato non soluënda jugo;
Et sterilem absumes vano mœrore juventam,
  Conscia secretis saxa rigans lacrymis.

AD JULIAM.

QUID me severo lumine, Julia,
Mutata vitas, et nemorum immemor,
Quorum reclinatis sub umbrâ
Sæpe hilares abiere soles?
Cùm tu renidenti in violario,
Mollive lecto dulcis amaraci,
Compressa luctantes papillas
Et strophio gremium nitenti,
Lentè jaceres; et tibi texeres
Jucunda vernis vincula floribus,
Daresque lascivè capillos
Per niveum fluitare collum:

Sic delicato pulcrior otio,
Præclara quàm si purpura candidos
Vestiret artus, aut fluentes
Magnifico religaret aurum
Fulgore crines. Te rosa simplici
Cultu nitentem et luce cupidinis,
Te gratiæ, et furtim loquaces
Cœrulei decorant ocelli.
At tu fidelem semper amoribus
Vatem secundo numine protegas,
O Memphis apricæ, Cnidique, et
Idaliæ Cytherea præses!

AD

JULIAM LACRYMANTEM.

EHEU! Julia cara, delicatæ
Quid pallent tibi gratiæ genarum?
Quid fletu et lacrymis hebet silenter
Olim lucidus et loquax ocellus?
Sed tecum Charites, sed ipse mœrens
In vultu gremioque seminudo
Servat excubias Amor fideles.
At tu, Julia, simplici corollâ
Fluentes humero liges capillos,
Et priscos repetas proterva lusus,
Risus flexanimos, brevesque rixas.
Sic te, inter niveas tuas sodales,
Designet lepidæ decus choreæ
Iste lucidus et loquax ocellus,
Suavis arbiter elegantiarum.

Ad AMICUM,

Qui me, Puellâ quâdam aspectâ, eam deperiturum fore dixerat.

VIDI; sed neque me genæ
Fulgor purpureus, nec gremium mihi
Pulcrum surripuit, neque
Lucentes oculi, splendida sidera, aut
Collum candidius nive.
Vidi; sed refugit mens, quia ferrea
Linguæ garrulitas; quia
Nil pectus muliebre aut tenerum gerit.
Non omnes Venus improba
Uno consequitur vulnere; lacrymis
Hic fœdans tacitè genas
Incumbit miseris semper amoribus;
Hic mutat vagus in dies
Lectos instabili corde cupidines.

Te fulgentia lucidi
Præstringunt oculi fulgura; te genæ,
Et labri nimius nitor;
At jucunda meos aura modestiæ
Sensus perdomuit magis,
Et molli retinet pectora vinculo:
Quantum nec potuit nitor,
Quantum nec levitas, imperiosaque
Pulcræ forma superbiæ.
Me demissa solo lumina languidè
Dulci pelliciunt face;
Me simplex tenerâ quæ rosa subrubet
Et mutabilis in genâ,
Me casto trepidans corde juvat pudor.

FINIS.

INDEX.

PAG.

Δαρθέλη 9

Ἰαμξοί 25

Ἐπίγραμμα 31

Rhenus 33

Δακρυόεσσαν ἄγγται ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπέρας 42

Ex Pindari Pyth. prim. 48

In tumulum Fideliæ 51

Ὃς κινεῖς ἀνέμους νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις 53

Servi Africani mors 55

In obitum Thomæ Brigstock 57

Tremellæ mors 60

Aspasiæ luctus 62

Virginum Solis inauguratio 64

Ad Juliam 66

Ad Juliam lacrymantem 68

Ad amicum 69

NATIONAL LIBRARY OF SCOTLAND

PRINTED BY S. HAMILTON,
Falcon-Court, Fleet-Street;
AND SOLD BY POTE AND WILLIAMS, ETON, AND
N° 2, CRANE-COURT, FLEET-STREET.